

Efectes especials

Antoni Defez

Silenci i calima

Un embussament d'aire càlid
ocupa les capes altes de l'atmosfera.
No dorm. No és possible. Només respire.

I camine la nit densa, humit i insomne,
aquesta nit reiterada
d'aquesta repetida ciutat,
xafogós com el món a aquestes hores,
immers en una fera negror,
incrèdul, distint, fictici,
sense l'obvietat despreocupada dels joves,
sense ja cap altre interès que el vent.

I entenc per què és trista la bellesa.
Perquè ens abat i ens reclou
en aquest animal breu i enervat
que som, fulminats
en una estúpida i importuna nostàlgia.

Fragmentaris

*No perceps en els meus cants
que sóc doble, que sóc u?*

J. W. Goethe

Ahir, quan era fosc,
després que parlàrem tant, després
de tant lluitar amb els mots,
andarec, errabund,
vaig arribar —era la meua sort—
a un desconegut passeig de ginkgos biloba,
prehistòrics, joves,
semblant al de Goethe...

Què podria dir-vos de la meua sorpresa,
del meu estupor, del delit?

Fou davallant el carrer dels arbres negres:
la vorera dels xops, dels pissards,
l'ombra dels garrofers bords
o de l'amor.

Si hi anàreu, com jo,
podríeu sentir també que sou u i dobles,
indefugiblement fragmentaris.

Descans Insomne

En aquest somni, en aquest sepulcre
no hi ha veïns que lluiten,
ni ràpids amants procurant no fer soroll,
tampoc cap ascensor insistent insistint,
únicament gavians, crits de gavians
trencant aquest silenci, aquest dens no-res.
És com si no dormiren mai aquestes aus.

I em pregunte qui habitarà aquest edifici
qui farà seua aquesta buidor,
aquest descans insomne.

En arribar no he vist ningú.
Només unes passes a dalt
i aquests ocells ambigus bordant
amb veus mudes i profundes,
seques com un estrèpit.

Efectes especials

Res no hi ha de sagrat.
Ni el paisatge, ni la llum dels matins,
ni el vent; tampoc la vida
o aquest silenci que en silenci creix.
Només són impactes, verbs.

I si ara trescares per planures de nit
per boscos irrespirables o cims espadats,
i t'arribés la gralla d'aus sinistres,
pensa que són únicament efectes
—efectes especials—
que ja bé coneixies d'infant
quan et contaven històries cap al tard
i la teua por es desfeia amb la claror
que del passadís venia.

